

Arrest

nr. 247 894 van 21 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
Rue Jules Cerexhe 82
4800 Verviers

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 2 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 22 september 2020.

Gelet op de beschikking van 8 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat N. EL JANATI.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij zijn huidig verzoek om

internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van zijn eerste verzoek nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat hij er niet in slaagde te overtuigen omtrent zijn Eritrese nationaliteit. Hij diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorig verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Hij herhaalt over de Eritrese nationaliteit te beschikken en legerdienst of een arrestatie te vrezen bij een terugkeer naar Eritrea. Ter ondersteuning van deze verklaring legt hij zijn vluchtelingenkaart neer die hij verkreeg in het vluchtelingenkamp Shagerab in Soedan. Hij verkreeg dit via de post van zijn moeder nadat hij haar via kennissen kon bereiken. Hij legt eveneens de enveloppe neer waarin hij deze kaart ontving. Hij was eerder niet op de hoogte van het bestaan van deze kaart. Ter ondersteuning van zijn verzoek legt hij eveneens een psychologisch attest van Exil neer waarin wordt gesteld dat hij psychisch kwetsbaar is en te lijden heeft onder wat hij reeds meemaakte en de asielprocedure waarin hij zich bevindt. Ook zijn sociaal assistent stelde een attest op waarin wordt gevraagd hem van opvang te voorzien.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin

aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asiëlverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers vorig verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen of die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonde in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben (gekend). Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5. De Raad kan verzoeker niet volgen waar hij stelt dat de authenticiteit van zijn document niet in twijfel wordt getrokken. Uit de bestreden beslissing blijken immers de volgende vaststellingen omtrent zijn Soedanese vluchtelingenkaart dewelke verzoeker betwist en bekritiseert doch weerlegt noch ontkracht: "In casu komt het Commissariaat-Generaal tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt. In onderhavig verzoek wijst u opnieuw op uw Eritrese nationaliteit en brengt u uw Soedanese vluchtelingenkaart bij om deze aan te tonen. Vooreerst geldt voor alle documenten neergelegd in een asiëlprocedure dat zij gepaard dienen te gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is aangezien in uw eerste verzoek reeds omstandig werd gemotiveerd dat op basis van uw verklaringen niet tot een Eritrese nationaliteit kon besloten worden. Daarnaast is het opmerkelijk dat u alsnog over een dergelijke kaart zou beschikken. In uw eerdere verklaringen meent u namelijk stellig nooit enige documenten te hebben gehad en op geen enkel moment in Soedan geregistreerd te zijn geweest (notities persoonlijk onderhoud ikv uw eerste verzoek om internationale bescherming dd 26.01.2018 (verder CGVS I) p.8-9 en dd 02.07.2018 (verder CGVS II) p.6-7). Uw verklaring niet op de hoogte te zijn geweest van het bestaan van dit document volstaat niet. U beweerde namelijk voordien bij verschillende gelegenheden expliciet dat u nooit ergens werd geregistreerd en dat het zelfs niet mogelijk was om ook maar enige documenten te verkrijgen. Wat doet vermoeden dat u wel degelijk op de hoogte was van het feit dat u er geen documenten had verkregen. Dit zorgt er voor dat de authenticiteit van deze vluchtelingenkaart reeds in twijfel kan worden getrokken. Bovendien zijn de gegevens vermeld op deze vluchtelingenkaart in strijd met uw eerdere verklaringen. Volgens deze kaart zou u geregistreerd zijn in het vluchtelingenkamp van Shagerab. Dit terwijl u voor het Commissariaat-generaal steeds beweerde enkel in het vluchtelingenkamp van Wad Sharife te hebben verbleven (CGVS I p.5 en p.9 en CGVS II p.5). Nergens geeft u aan ook in Shagerab te hebben verbleven. Voorts is ook het moment dat deze kaart zou zijn uitgereikt allerm minst in lijn met uw eerdere verklaringen. Deze vluchtelingenkaart zou pas in 2010 zijn uitgegeven, dit terwijl u verklaart slechts heel kort in een vluchtelingenkamp te hebben verbleven en vervolgens naar de geboortestreek van uw moeder te zijn gegaan om er bij haar familie te verblijven. De informatie op deze kaart is dan ook zodanig in strijd met uw verklaringen dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van deze kaart, wat bijgevolg verder uw geloofwaardigheid ondermijnt en het Commissariaat-generaal enkel maar sterkt in haar oordeel dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw Eritrese nationaliteit."

6. Verzoeker kan verder niet dienstig verwijzen naar informatie betreffende de (veiligheids)toestand/situatie in Eritrea, gelet op het feit dat hij niet heeft aangetoond dat hij over de Eritrese nationaliteit zou beschikken.

7. De aanvrager van de subsidiaire bescherming, met name wat betreft de vraag of hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou lopen, kan niet volstaan met een verwijzing naar algemene rapporten en artikels over de toestand in het land van herkomst, maar moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist. Met een ongeloofwaardig relaas en vage en ongeloofwaardige verklaringen en zonder bewijs van de voorgehouden nationaliteit en afkomst, maakt verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband onmogelijk.

8. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 3 september 2020, voert verzoekende partij aan dat verschillende concrete elementen niet werden nagekeken en wijst zij er op dat zij verschillende nieuwe elementen heeft ingediend waaronder een originele vluchtelingenkaart dat haar verblijf in een vluchtelingenkamp in Soedan aantoonde. Verzoekende partij wijst er tevens op dat zij de juiste omstandigheden niet heel goed kent, ook niet in welk kamp zij verbleven, aangezien de feiten dateren van 2010 toen zij 10 jaar oud was. Verzoekende partij stelt dat zij een en ander te weten is gekomen van haar moeder, met name dat zij zich in een kamp hadden ingeschreven, maar elders verbleven waar zij familie hadden, wat de verklaring is voor de verschillende namen van verblijfplaatsen. Verzoekende partij bevestigt dat zij effectief uit Eritrea afkomstig is en dat zij als jonge man een gegronde vrees heeft aangezien zij riskeert om levenslang legerdienst te moeten doen.

De Raad wijst eerst en vooral op de vaststellingen omtrent verzoekende partij haar beweerde Eritrese nationaliteit in de beslissing, waartegen verzoekende partij geen beroep heeft ingesteld bij de Raad, genomen door de commissaris-generaal in het kader van haar eerste verzoek om internationale beslissing, een beslissing die definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd:

“U verklaart te vrezen voor de Eritrese autoriteiten, u vreest gearresteerd te worden en verplicht te worden uw legerdienst te vervullen. U slaagde er echter niet in uw Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken waaruit volgt ook de door u aangehaalde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn.

Ten eerste is het weinig geloofwaardig dat u over de Eritrese nationaliteit zou beschikken, steeds zonder enige geldige documenten in Soedan zou hebben verbleven en u geen aanspraak zou kunnen maken op de Soedanese nationaliteit.

(...)

Ten tweede slaagt u er niet in uw terugkeer naar Eritrea aannemelijk te maken, wat opnieuw uw Eritrese nationaliteit op de helling zet.

(...)

Ten derde kan niet alleen aan uw terugkeer naar Eritrea geen geloof worden gehecht, ook uw verklaringen omtrent uw vertrek uit Eritrea zijn uiterst twijfelachtig.

(...)

Ten vierde ondermijnen uw verklaringen over uw verblijf in Eritrea en uw kennis van het land de geloofwaardigheid van uw Eritrese nationaliteit.

(...)

Ter volledigheid wordt eveneens gewezen op uw tegenstrijdige verklaringen met wat u bij uw registratie in Frankrijk heeft vermeld, wat uw algehele geloofwaardigheid evenmin ten goede komt

(...)

Derhalve wordt geconcludeerd dat u minstens aanspraak zou kunnen maken op de Soedanese nationaliteit en de bescherming van dit land inroepen en zijn uw verklaringen omtrent uw verblijf in Eritrea of de kennis die u ten toon spreidt over het land niet van die aard dat zij uw Eritrese nationaliteit kunnen aantonen. Aangezien u niet aannemelijk maakte over de Eritrese nationaliteit te beschikken gaat de door u geuite vrees voor een eindeloze legerdienst in Eritrea evenmin op."

Verzoekende partij wijst er op dat zij verschillende nieuwe elementen heeft ingediend waaronder een originele vluchtelingenkaart dat haar verblijf in een vluchtelingenkamp in Soedan aantoont.

De Raad kan verzoekende partij in haar voorgaand betoog niet volgen en wijst dienaangaande op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: "5. De Raad kan verzoeker niet volgen waar hij stelt dat de authenticiteit van zijn document niet in twijfel wordt getrokken. Uit de bestreden beslissing blijken immers de volgende vaststellingen omtrent zijn Soedanese vluchtelingenkaart dewelke verzoeker betwist en bekritiseert doch weerlegt noch ontkracht: "In casu komt het Commissariaat-Generaal tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt. In onderhavig verzoek wijst u opnieuw op uw Eritrese nationaliteit en brengt u uw Soedanese vluchtelingenkaart bij om deze aan te tonen. Vooreerst geldt voor alle documenten neergelegd in een asielprocedure dat zij gepaard dienen te gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is aangezien in uw eerste verzoek reeds omstandig werd gemotiveerd dat op basis van uw verklaringen niet tot een Eritrese nationaliteit kon besloten worden. Daarnaast is het opmerkelijk dat u alsnog over een dergelijke kaart zou beschikken. In uw eerdere verklaringen meent u namelijk stellig nooit enige documenten te hebben gehad en op geen enkel moment in Soedan geregistreerd te zijn geweest (notities persoonlijk onderhoud ikv uw eerste verzoek om internationale bescherming dd 26.01.2018 (verder CGVS I) p.8-9 en dd 02.07.2018 (verder CGVS II) p.6-7). Uw verklaring niet op de hoogte te zijn geweest van het bestaan van dit document volstaat niet. U beweerde namelijk voordien bij verschillende gelegenheden expliciet dat u nooit ergens werd geregistreerd en dat het zelfs niet mogelijk was om ook maar enige documenten te verkrijgen. Wat doet vermoeden dat u wel degelijk op de hoogte was van het feit dat u er geen documenten had verkregen. Dit zorgt er voor dat de authenticiteit van deze vluchtelingenkaart reeds in twijfel kan worden getrokken. Bovendien zijn de gegevens vermeld op deze vluchtelingenkaart in strijd met uw eerdere verklaringen. Volgens deze kaart zou u geregistreerd zijn in het vluchtelingenkamp van Shagerab. Dit terwijl u voor het Commissariaat-generaal steeds beweerde enkel in het vluchtelingenkamp van Wad Sharife te hebben verbleven (CGVS I p.5 en p.9 en CGVS II p.5). Nergens geeft u aan ook in Shagerab te hebben verbleven. Voorts is ook het moment dat deze kaart zou zijn uitgereikt allerm minst in lijn met uw eerdere verklaringen. Deze vluchtelingenkaart zou pas in 2010 zijn uitgegeven, dit terwijl u verklaart

slechts heel kort in een vluchtelingenkamp te hebben verbleven en vervolgens naar de geboortestreek van uw moeder te zijn gegaan om er bij haar familie te verblijven. De informatie op deze kaart is dan ook zodanig in strijd met uw verklaringen dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de authenticiteit van deze kaart, wat bijgevolg verder uw geloofwaardigheid ondermijnt en het Commissariaat-generaal enkel maar sterkt in haar oordeel dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw Eritrese nationaliteit.”. Verzoekende partij werpt geen ander licht op het voorgaande.

Verzoekende partij wijst er tevens op dat zij de juiste omstandigheden niet heel goed kent, ook niet in welk kamp zij verbleven, aangezien de feiten dateren van 2010 toen zij 10 jaar oud was. De Raad merkt op dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal in het kader van haar eerste verzoek heeft verklaard enkel in het vluchtelingenkamp van Wad Sharife te hebben verbleven (notities persoonlijk onderhoud van 26.01.2018 (CGVS I) p.5 en p.9 en notities persoonlijk onderhoud van 02.07.2018 (CGVS II) p.5), dit in tegenstelling tot het kamp dat wordt vermeld op de Soedaneese vluchtelingenkaart, met name Shagerab. Bovendien wijst de Raad er verder op dat verzoekende partij nalaat te concretiseren/aan te halen welke (andere) juiste omstandigheden zij verder niet heel goed zou kennen aangezien de feiten zouden dateren van 2010 toen zij 10 jaar oud was.

Verzoekende partij stelt dat zij een en ander te weten is gekomen van haar moeder, met name dat zij zich in een kamp hadden ingeschreven, maar elders verbleven waar zij familie hadden, wat de verklaring is voor de verschillende namen van verblijfplaatsen. De Raad wijst erop dat verzoekende partij in het kader van haar eerste verzoek verklaarde nooit enige documenten te hebben gehad en op geen enkel moment in Soedan geregistreerd te zijn geweest (notities persoonlijk onderhoud van 26.01.2018 (CGVS I) p.8-9 en notities van het persoonlijk onderhoud van 02.07.2018 (CGVS II) p.6-7), in tegenstelling tot wat zij in het kader van haar huidig verzoek aanhaalt. Bovendien wijst de Raad er verder op dat verzoekende partij nalaat het concrete kamp te benoemen waar zij zich zouden hebben ingeschreven en op welke plaats zij elders zouden hebben verbleven bij familie, wat de verklaring zou zijn voor de verschillende namen van verblijfplaatsen.

Verzoekende partij voert aan dat verschillende concrete elementen niet werden nagekeken. De Raad wijst erop dat verzoekende partij niet verder toelicht en niet aangeeft welke specifieke zaken/elementen niet zouden zijn nagekeken.

Verzoekende partij bevestigt dat zij effectief uit Eritrea afkomstig is en dat zij als jonge man een gegronde vrees heeft aangezien zij riskeert om levenslang legerdienst te moeten doen. De Raad merkt op dat verzoekende partij er echter niet in slaagde haar Eritrese nationaliteit aannemelijk te maken waaruit volgt dat ook de door haar aangehaalde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig zijn.

Gelet op het voorgaande heeft verzoekende partij (nog steeds) niet aangetoond over de Eritrese nationaliteit te beschikken.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS